

Arrest

nr. 214 917 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. en UNGER D.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 november 2018.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat BRAUN die *loco* de advocaten ANDRIEN D. en UNGER D. verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Op 23 januari 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekster er niet in slaagde aan te tonen dat zij werkelijk nood had aan internationale bescherming voor de door haar verklaarde problemen. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk de doodsb bedreigingen die zij zou hebben ontvangen in Ghana van de familie van haar vader omwille van een erfeniskwestie.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek legt zij een brief neer van haar neef die vermeldt dat haar broer om het leven kwam, een psychologisch rapport en een 'carte médicale' van het OCMW van Luik.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Waar verzoeker aanvoert dat het interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken in het Engels gebeurde terwijl in de bijlage 26 duidelijk vermeld staat dat zij een tolk die de taal Twi beheerst, heeft gevraagd, wijst de Raad erop dat om een andere tolk kan worden verzocht indien deze vraag als geldig wordt beschouwd. In casu blijkt evenwel dat verzoekster niet gevraagd heeft om een andere tolk. Op het einde van het interview merkte verzoekster wel op dat zij in het vervolg graag een tolk Twi zou hebben, doch zij gaf niet aan dat zij op het moment zelf een andere tolk wilde en/of dat zij omwille van het feit dat het interview in het Engels verliep niet in staat was verklaringen af te leggen. Dit blijkt evenmin uit de op de Dienst Vreemdelingen zaken opgetekende verklaringen waaruit blijkt verzoekster en de tolk geen enkel fundamenteel probleem kenden wat betreft de vertaling.

5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane vaststellingen, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht.

Waar verzoekster voorhoudt dat "het gebruikelijk is dat Ghana haar neven 'broers' noemt en vice versa" en verduidelijkt dat het inderdaad haar neef is die door het gezin van haar vader werd vermoord omwille van die erfeniskwestie, komt zij niet verder dan gekunstelde verklaringen post-factum teneinde haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten overkomen. Verzoekster maakte tijdens haar verklaring immers duidelijk een onderscheid tussen haar 'neef' K.B. die haar de brief stuurde en haar 'broer' K.M. die om het leven kwam (verklaring volgend verzoek, punt 15). Verzoeksters verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zo verzoekster het gegeven dat zij in het kader van haar huidig volgend verzoek verklaarde dat haar broer gestorven is terwijl zij tijdens haar eerste verzoek nergens gewag gemaakt heeft van een broer, wijt aan het gebrek van een tolk die de taal Twi beheerst, kan zij gelet op de overwegingen sub 4 niet worden gevolgd. Uit de opgetekende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken blijkt immers dat verzoekster en de tolk geen enkel fundamenteel probleem kenden wat betreft de vertaling. Dat zij daar nu pas na confrontatie met een negatieve beslissing mee komt aandragen, is allerminst ernstig te noemen. De Raad merkt overigens nog, volledig ten overvloede, op dat de getuigenverklaring opgesteld door haar neef elke objectieve bewijswaarde ontbeert. Gelet op de familieband met verzoekster, is de persoon in kwestie immers niet onbevooroordeeld ten aanzien van de door verzoekster voorgehouden problemen.

Wat betreft het psychologisch rapport dat verzoekster voorlegt tijdens haar volgend verzoek, wordt in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze het volgende opgemerkt:

"Zoals reeds vermeld, stelt de psycholoog dat u verschillende psychologische klachten heeft, momenten van desorientatie (in tijd en ruimte), depersonalisatie en dissociatieve periodes beleeft en cognitieve problemen kent (korte- en langetermijn geheugen en concentratiestoornissen). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u nooit eerder, in een van de andere procedures die u reeds lopen had om een verblijf te krijgen, melding maakte van psychologische problemen. Zonder afbreuk te willen doen aan de vaststelling die de psycholoog die dit psychologisch rapport opstelde, op een bepaald moment bij u heeft waargenomen, blijkt ook nergens uit de verslagen van alle gesprekken en contacten die u had met de Belgische overheid, en waarvan kopies in uw administratief dossier zitten, dat u momenten van desorientatie, depersonalisatie en dissociatieve periodes beleefde, dan wel cognitieve problemen heeft. Wel integendeel. Doorheen uw verschillende procedures slaagt u erin coherent in de tijd te situeren wanneer u in België aankwam, wanneer u relaties aanging, waar u gewoond hebt en dergelijke. Uit uw aanvraag tot regularisatie dd. 31/10/2011 bleek dat u in België talrijke contacten had binnen de Belgische maatschappij. Dit toont geenszins dergelijke ernstige psychologische problemen aan. Bovendien bleek u op 17/11/2016 alert genoeg om een dag voor uw voorziene repatriëring een asielaanvraag in te dienen. Verder was u in het kader van uw eerste verzoek, tijdens het onderhoud op DVZ, assertief en bewust genoeg om een tolk Twi te vragen omdat u vond dat uw Engels onvoldoende was (zie verklaring DVZ, dd. 25/11/2016, nr. 29). Maar wat vooral opvalt is dat het uitgebreide persoonlijk onderhoud dat u had met het CGVS en toch 3,5 uur duurde, goed verliep zonder dat u enige blijk gaf van desoriëntatie, depersonalisatie of dissociatie, noch van ernstige geheugenproblemen. Integendeel, u bleek in staat om te recapituleren welke vragen u eerder, tijdens het gehoor door de DVZ, gesteld werden en welke opmerkingen u maakte (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 13/1/2017, p.4). Verder kon u heel wat vragen over uw woonomgeving in Ghana beantwoorden en vond er een echt gelijkwaardig gesprek, met opmerkingen van u op de vraagstelling, plaats (zie notities persoonlijk

onderhoud, dd. 13/1/2017, p.6,7 ev). U bleek heel alert en hield reeds rekening met de mogelijke toekomstige gevolgen van uw verklaringen. Wanneer u gevraagd werd in chronologische volgorde, te vertellen waarom u uw land heeft verlaten, doet dit zonder enig probleem, waarbij u ook uw wedervaren in België beschrijft zoals dit ook

bij de Belgische autoriteiten bekend is. U situeert uw problemen in Ghana en leven in België zonder problemen in tijd en ruimte. U herinnert zich ook precies wanneer uw vader stierf, hoewel dit al enige tijd geleden is (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 13/1/2017, p.14-15). U noemt ook namen van personen die u zouden vervolgd hebben in Ghana en haalt op geen enkel moment aan essentiële dingen te zijn vergeten. Ook tijdens het gesprek dat u had aangaande uw tweede verzoek, blijkt nergens, buiten het psychologisch rapport dat u voorlegde, dat u moeilijkheden zou hebben met het afleggen van verklaringen over de reden waarom u internationale bescherming verzoekt.

Verder dient aangaande het psychologisch rapport te worden opgemerkt dat het geen melding maakt van de

medische onderzoeken die geleid hebben tot de vaststellingen van de psycholoog. Het rapport vermeldt enkel dat u 'opgevolgd' wordt in de dienst."

Het gegeven dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken beoordeeld wordt dat verzoekster procedurele noden heeft gelet op de brief van 12 juli 2018 van de psycholoog, en het interview op een rustig tempo wordt gedaan, vermag aan voorgaande geen afbreuk te doen. Buiten het psychologisch rapport dat zij voorlegde, blijkt nergens dat verzoekster in het kader van haar vorig en huidig verzoek moeilijkheden heeft gehad met het afleggen van verklaringen over de reden waarom zij internationale bescherming verzoekt. Het psychologisch rapport kan evenmin als bewijs gelden voor de aangehaalde bedreigingen. De psycholoog heeft zich hiervoor immers enkel kunnen baseren op de verklaringen van verzoekster, daar er aangenomen kan worden dat hij zelf geen ooggetuige was bij de beschreven feiten, waardoor dit rapport geen uitsluitsel geeft over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Bovendien werd in het kader van haar vorig verzoek tevens vastgesteld dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming extreem laattijdig heeft ingediend, zij onvoldoende pogingen deed om de bescherming in haar land van herkomst uit te putten en zij niet aantoonde dat zij zich niet elders in Ghana zou kunnen vestigen. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, toont verzoekster verder niet aan dat zij, zoals zij in het verzoekschrift voorhoudt en voor zover er enig geloof kan gehecht worden aan haar vluchtrelaas, omwille van haar psychologische problemen zich niet elders zou kunnen vestigen in haar land van herkomst.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 november 2018, voert verzoekende partij aan dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een tolk Twi en het interview werd afgenomen in het Engels. Verzoekende partij wijst op de rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat het gehoor dient afgenomen te worden in de taal van de verzoekende partij. Voor het overige verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde opmerkingen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder echter concrete en valabele opmerkingen te formuleren die de in de voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht plaatsen.

Zo herhaalt verzoekende partij dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een tolk Twi en dat het interview werd afgenomen in het Engels, doch ze ontkracht, noch weerlegt echter de grond in de beschikking waar in dit verband wordt opgemerkt: *“Waar verzoeker aanvoert dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Engels gebeurde terwijl in de bijlage 26 duidelijk vermeld staat dat zij een tolk die de taal Twi beheerst, heeft gevraagd, wijst de Raad erop dat om een andere tolk kan worden verzocht indien deze vraag als geldig wordt beschouwd. In casu blijkt evenwel dat verzoekster niet gevraagd heeft om een andere tolk. Op het einde van het interview merkte verzoekster wel op dat zij in het vervolg graag een tolk Twi zou hebben, doch zij gaf niet aan dat zij op het moment zelf een andere tolk wilde en/of dat zij omwille van het feit dat het interview in het Engels verliep niet in staat was verklaringen af te leggen. Dit blijkt evenmin uit de op de Dienst Vreemdelingenzaken opgetekende verklaringen waaruit blijkt verzoekster en de tolk geen enkel fundamenteel probleem kenden wat betreft de vertaling.”*

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen gaf Twi te spreken, maar eveneens het Engels te beheersen. Ze gaf aan, bij gebrek aan een beschikbare tolk Twi op dat moment, dat ze haar interview in het Engels ging proberen afleggen, hoewel ze beter Twi spreekt. Verzoekende partij verklaarde vervolgens de tolk Engels goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Ze gaf eveneens aan eventuele problemen tijdens het gehoor met betrekking tot de verstaanbaarheid van de tolk steeds te melden. Verzoekende partij ondertekende het document waarin voormelde zaken/modaliteiten met betrekking tot de taal van en de vertolking tijdens het verhoor, alsook eventuele bezwaren aangaande het geslacht van de ambtenaar, staan genoteerd, waarmee zij uitdrukkelijk aangaf zich hiermee akkoord te verklaren (administratief dossier, stuk 8, ‘verklaring betreffende procedure’ d.d. 27 juli 2018).

Uit het verslag van verzoekende partij haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming blijkt dat dit gehoor op een normale wijze en vlot is verlopen. Verzoekende partij maakte geen bezwaar tegen de tolk Engels en het verloop in het Engels en vroeg op geen enkel ogenblik om een andere tolk tijdens het verhoor. Verzoekende partij kon zich goed verstaanbaar maken en zij en de tolk begrepen elkaar goed. Verzoekende partij slaagde er probleemloos in om alle vragen te beantwoorden en alle nieuwe elementen ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming aan te brengen en deze voldoende toe te lichten (AD, stuk 9, ‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 27 juli 2018).

Verzoekende partij gaf op het einde van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, op de vraag of ze nog iets wenste toe te voegen, weliswaar aan dat ze in het vervolg graag een tolk Twi zou hebben aangezien ze alles niet zo goed kan uitleggen in het Engels en niet zeker is over communiceren in het Engels, doch ze formuleerde niet enige opmerking of kritiek met betrekking tot de Engels tolk en gesproken taal tijdens haar verhoor. Verzoekende partij maakte op geen enkel ogenblik gewag van eventuele communicatie- of andere problemen met de tolk en/of het verloop van het gehoor, en gaf nergens aan zich niet voldoende te kunnen uitdrukken, laat staan omwille van de taal en de tolk het gehoor te willen stopzetten en/of met een andere tolk te willen verder zetten.

De Raad benadrukt dat verzoekende partij en de tolk elkaar volkomen begrepen en geen opmerkingen dienaangaande werden geformuleerd, verzoekende partij er zonder problemen in slaagde nieuwe

elementen aan te halen en zij op geen enkel moment aangaf niet zeker te zijn van haar verklaringen en/of een andere tolk te willen. Verzoekende partij ondertekende, nadat het haar in het Engels werd voorgelezen, het verslag van haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee ze aangaf dat de hierin vermelde opmerkingen en inlichtingen oprecht en correct zijn en zij het gehoorverslag aanvaardt.

Verzoekende partij haar betoog ter terechtzitting, waarbij zij verwijst naar enkele door haar ter zitting bijgebrachte arresten van de Raad van State, dat het gehoor dient afgenomen te worden in de taal van de verzoeker om internationale bescherming, doet geen afbreuk aan en werpt geen ander licht op het voorgaande. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet belet niet en de Raad is geen bepaling bekend die verhindert dat een verzoeker om internationale bescherming die meerdere talen machtig is verhoord wordt in een andere taal dan zijn taal van voorkeur. Waar verzoekende partij, die zowel het Twi als het Engels machtig is en die zich op de Dienst Vreemdelingenzaken goed in het Engels verstaanbaar kon maken, lijkt voor te houden dat zij enkel kon worden bijgestaan door een tolk Twi, de taal die haar voorkeur geniet, vindt haar betoog geen wettelijke grondslag en kan zij niet worden gevolgd (cf. RvS 3 oktober 2000, nr. 89.995).

De Raad onderstreept dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming geen opmerkingen maakte of kritiek formuleerde met betrekking tot de tolk Engels en dat het verslag van het verhoor geen aanwijzingen bevat dat verzoekende partij die taal onvoldoende zou beheersen. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Verzoekende partij kon zich daarentegen goed in het Engels verstaanbaar maken en het interview verliep vlot en zonder problemen. Uit niets blijkt en verzoekende partij, die overigens in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming een brief van haar broer in het Engels neerlegt, maakt geenszins aannemelijk dat het gebruik van het Engels en de hulp van een Engelse tolk tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geleid heeft tot een verkeerd begrip van haar verklaringen.

Verzoekende partij kon en mocht *in casu* op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Engels worden verhoord, zoals geschiedde, en er hebben zich dienaangaande geen problemen voorgedaan. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Dit klemmt des te meer nu uit de stukken in het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster voor haar eerste asielaanvraag een tolk Engels had gevraagd (zie bijlage 26), en een politieverslag eveneens vermeldt dat zij Engels spreekt (adm. doss., stukken betreffende de eerste asielaanvraag).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot een algemene verwijzing naar haar verzoekschrift, zonder echter voorts nog concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 4 juni 2014 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS